

Het Boek Daniël - Nummer Vierenvijftig

De laatste dagen onthuld: Daniëls zoektocht naar inzicht

Jeff Pippenger

2024-01-18

Wij besloten een recent artikel met een passage uit Prophets and Kings, waarin zuster White aangaf dat Daniël trachtte te „begrijpen welke verhouding bestond tussen de zeventigjarige gevangenschap, zoals door Jeremia voorgezegd, en de tweeduizend driehonderd jaren waarvan hij in het visioen de hemelse bezoeker hoorde verklaren dat zij moesten verstrijken vóór de reiniging van Gods heiligdom.”

„Door een ander visioen werd verder licht geworpen op de gebeurtenissen van de toekomst; en het was aan het einde van dit visioen dat Daniël hoorde: ‘den eenen heilige spreken, en de andere heilige zeide tot den zekeren heilige, die daar sprak: Tot hoe lang zal dit gezicht zijn?’ Daniël 8:13. Het antwoord dat gegeven werd: ‘Tot twee duizend en drie honderd avonden en morgens; dan zal het heiligdom gerechtvaardigd worden’ (vers 14), vervulde hem met verwarring. Ernstig zocht hij naar de betekenis van het visioen. Hij kon de samenhang niet begrijpen tussen de gevangenschap van zeventig jaar, zoals door Jeremia voorgezegd, en de drieëntwintighonderd jaar waarvan hij in het visioen de hemelse bezoeker had horen verklaren dat zij moesten verlopen vóór de reiniging van Gods heiligdom. De engel Gabriël gaf hem een gedeeltelijke uitleg; toch viel de profeet flauw toen hij de woorden hoorde: ‘Het gezicht ... zal nog voor vele dagen zijn.’ Hij tekent zijn ervaring aldus op: ‘Ik nu, Daniël, werd mat en was enige dagen krank; daarna stond ik op, en deed des konings werk; en ik ontzette mij over dit gezicht, en er was niemand, die het merkte.’ Verzen 26, 27.” Profeten en Koningen, 553, 554.

De Millerieten kwamen nooit tot een volledig begrip van de fundamentele boodschap die zij verkondigden. Toen de tijd aanbrak waarop de Leeuw uit de stam van Juda nadere inlichtingen over de „zeven tijden” wilde verschaffen, gingen zij over in de Laodiceense ervaring, en zeven jaar later verwierpen zij het licht over de „zeven tijden” geheel en al. Zij zagen nooit de volledige samenhang van de zeventig jaren en de tweeduizend driehonderd jaren, die Daniël ernstig had gezocht te verstaan. Daniël vertegenwoordigt Gods volk van de laatste dagen.

Het land dat van zijn sabbatten geniet, is dat deel van het verbond dat aan het oude Israël werd gegeven en dat het licht omvatte van de rust van het land in elk zevende jaar. Dat verbond omvatte de cyclus van zeven jaren, zevenmaal herhaald. Het omvatte de vrijlating en het herstel van eigendom en slaven aan het afsluitende einde van de zeven cycli van zeven jaren (negenenveertig jaar) tijdens de viering die bekendstaat als het jubeljaar. De Joden waren ongehoorzaam aan die verbondsbeginselen, en 2 Kronieken geeft aan dat de zeventig jaren van gevangenschap, waarover de profeet Jeremia sprak, een voorafgaande periode van vierhonderdnegentig jaar van opstandigheid vertegenwoordigden. In vierhonderdnegentig jaar zouden er, indien het oude Israël de aanwijzingen binnen het verbond zoals uiteengezet in Leviticus vijfentwintig had gehoorzaamd, in totaal zeventig van die jaren zijn geweest waarin het land rustte. Een bijbels jaar telt

driehonderdzesentwintig dagen, en driehonderdzesentwintig dagen vermenigvuldigd met zeven („zeven tijden”) is gelijk aan tweeduizend vijfhonderdzesentwintig dagen.

De zeventig jaren zijn onlosmakelijk verbonden met het rusten van het land, hetgeen onlosmakelijk verbonden is met de „zeven tijden”. Daniël trachtte „de verhouding te verstaan” van „de gevangenschap van zeventig jaren” „tot de tweeëntwintighonderd jaren” „vóór de reiniging van Gods heiligdom”. Hij trachtte daarom de verhouding te verstaan tussen het visioen van de „chazon” en dat van de „mareh”. Het is onmogelijk die verhouding te verstaan zonder de rust van het land in Leviticus vijfentwintig en zesentwintig te erkennen in samenhang met de gevangenschap van zeventig jaren waarvan Jeremia sprak. Indien u niet gelooft dat de „zeven tijden” een profetische periode van tweeduizend vijfhonderdzesentwintig jaren vertegenwoordigen, sluit u zichzelf uit van degenen die in de laatste dagen door Daniël worden voorgesteld. De Millerieten geloofden dat de „zeven tijden” een tijdsprofetie waren, maar het adventisme doet dat niet langer.

Daniël beeldt, evenals alle profeten, Gods volk aan het einde van de wereld uit, en de opmerkingen van Zuster White over zijn verlangen om de verhouding tussen de zeventig jaren (de „zeven tijden”) en de drieëntwintighonderd jaren te begrijpen, vertegenwoordigen het verlangen dat Gods volk van de laatste dagen behoort te bezitten. Zoals in eerdere artikelen is uiteengezet, worden er op de kaarten van 1843 en 1850 geen waarheden voorgesteld die niet rechtstreeks (herhaaldelijk) worden ondersteund in de geschriften van Zuster White.

Millers juwelen zullen in de Middernachtsroep van de laatste dagen tienmaal helderder schitteren, en daarmee vertegenwoordigen de juwelen de laatste beproeving voor de maagden van het adventisme. Deze juwelen zijn de fundamentele waarheden die worden voorgesteld op de tafelen van Habakuk, en de juwelen in het kistje die op een tafel in het midden van Millers kamer waren geplaatst. De fundamentele beproeving is de laatste beproeving, maar evenzo is dat ook het gezag van de Geest der Profetie. De fundamentele waarheden verwerpen, die in Millers droom als juwelen werden voorgesteld, betekent tegelijkertijd de Geest der Profetie verwerpen.

„De allerlaatste misleiding van Satan zal zijn het getuigenis van de Geest van God krachteloos te maken. ‘Waar geen openbaring is, verwildert het volk’ (Spreuken 29:18). Satan zal op vernuftige wijze werken, op verschillende manieren en door verschillende middelen, om het vertrouwen van Gods overblijfsel in het ware getuigenis aan het wankelen te brengen. Hij zal valse visioenen invoeren om te misleiden, en hij zal het valse met het ware vermengen, en de mensen zó afkerig maken dat zij alles wat de naam van visioenen draagt, als een vorm van fanatisme zullen beschouwen; maar oprechte zielen zullen, door het valse en het ware met elkaar te vergelijken, in staat worden gesteld onderscheid daartussen te maken.” Selected Messages, deel 2, 78.

Wij behandelen nu de toename van kennis die zich in de geschiedenis van de Millerieten heeft voorgedaan van 1798 tot 1844, maar wij stellen vast dat, hoewel de Millerieten juist waren in hun profetische toepassingen, zij beperkt werden door de geschiedenis waarin zij werden opgericht. Wij bevinden ons nu in de laatste dagen en in de laatste generatie (de vierde) van het adventisme. In deze tijdsperiode is het adventisme zó doordrenkt geraakt van overgeleverde tradities en gebruiken (valse juwelen) dat het niet langer weet wat de fundamentele waarheden waren. Het niet

kennen van die waarheden verhindert het adventisme de betekenis van die waarheden te verstaan en maakt de herhaalde geboden om die waarheden te beschermen en te bewaren zinloos.

Voordat wij verder ingaan op Gabriëls uitleg van het gezicht van de rivier de Ulai, zullen wij enkele relevante punten behandelen die verband houden met de fundamentele waarheden en het gezag van de Geest der Profetie. De moderne theologen betogen dat de volgende passage aantoont dat de langste tijdsprofetie in de Bijbel de tweeduizend driehonderd jaren omvat.

“De ervaring van de discipelen die bij de eerste komst van Christus het ‘evangelie van het koninkrijk’ predikten, vond haar tegenbeeld in de ervaring van hen die de boodschap van Zijn tweede komst verkondigden. Zoals de discipelen uitgingen en predikten: ‘De tijd is vervuld, en het Koninkrijk Gods is nabijgekomen,’ zo verkondigden Miller en zijn medewerkers dat de langste en laatste profetische periode die in de Bijbel aan het licht wordt gebracht, op het punt stond te verstrijken, dat het oordeel nabij was en dat het eeuwige koninkrijk zou worden ingeleid. De prediking van de discipelen met betrekking tot de tijd was gegrond op de zeventig weken van Daniël 9. De boodschap die door Miller en zijn medewerkers werd gebracht, kondigde het einde aan van de 2300 dagen van Daniël 8:14, waarvan de zeventig weken een deel vormen. De prediking van beiden was gebaseerd op de vervulling van een verschillend gedeelte van dezelfde grote profetische periode.”

‘Evenals de eerste discipelen begrepen William Miller en zijn medewerkers zelf niet ten volle de strekking van de boodschap die zij uitdroegen. Dwaling die reeds lang in de kerk was gevestigd, verhinderde hun tot een juiste verklaring van een belangrijk punt in de profetie te komen. Daarom leden zij, hoewel zij de boodschap verkondigden die God hun had toevertrouwd om aan de wereld te worden gegeven, toch door een misverstand aangaande de betekenis ervan teleurstelling.’ *The Great Controversy*, 351.

In de passage staat dat „Miller en zijn medewerkers verkondigden dat de langste en laatste profetische periode die in de Bijbel wordt voorgesteld, op het punt stond te verstrijken,” en de theologen beweren dat de langste en laatste profetische periode de drieëntwintighonderd jaar zijn. Zij beweren verder dat dit is wat Zuster White in de passage aanduidt, want, zo stellen zij, spreekt zij daar rechtstreeks over de periode van drieëntwintighonderd jaar. Zij zijn blind voor iedere samenhang tussen de zeventig jaren en de periode van drieëntwintighonderd jaar. Zij zijn blind voor het licht dat Daniël trachtte te verstaan.

Ellen White was een Milleriet, en zij kende de boodschappen die op de pionierskaart van 1843 waren aangebracht, en op de pionierskaart van 1850 die door F. D. Nichols werd uitgegeven. De kaart van 1850, die door Nichols werd vervaardigd, werd in het huis van Nichols voorbereid juist in de tijd dat James en Ellen White bij Nichols woonden. De langste profetische periode in de Bijbel, die op beide kaarten wordt weergegeven, is niet de drieëntwintighonderd jaar, maar de „zeven tijden” van Leviticus zesentwintig.

Beweren dat de voorgaande passage een geïnspireerde identificatie is van de tweeduizend driehonderd jaren als de langste en laatste profetische periode, betekent dat men van de geschriften van zuster White een tegenspraak maakt. Indien zij geloofde wat de theologen omtrent deze

passage beweren, wat betekent het dan wanneer zij de kaarten onderschrijft die de „zeven tijden” handhaven?

„Ik heb gezien dat de kaart van 1843 geleid werd door de hand van de Heer, en dat zij niet veranderd mocht worden; dat de cijfers waren zoals Hij ze hebben wilde; dat Zijn hand erover was en een vergissing in enkele van de cijfers verborg, zodat niemand die kon zien, totdat Zijn hand werd weggenomen.” Early Writings, 74.

Degenen die hun overleveringen en fabelen willen handhaven, zouden kunnen aanvoeren dat de Heer op de kaart van 1843 Zijn hand over de dwaling van de „zeven tijden” hield, totdat Hij op een latere datum Zijn hand wegnam. Het probleem met die veronderstelling is dat zuster White aangaf wanneer de Heer Zijn hand van de cijfers wegnam; Zijn hand werd weggenomen vóór 22 oktober 1844, kort na de eerste teleurstelling. In haar getuigenis over die gebeurtenis wijst zij de vergissing aan die werd gecorrigeerd, en het is duidelijk dat die vergissing niet de „zeven tijden” was.

“Die getrouwen, teleurgestelden, die niet konden begrijpen waarom hun Heer niet kwam, werden niet in duisternis gelaten. Opnieuw werden zij naar hun Bijbels geleid om de profetische perioden te onderzoeken. De hand des Heren werd van de cijfers weggenomen, en de vergissing werd verklaard. Zij zagen dat de profetische perioden tot 1844 reikten, en dat hetzelfde bewijs dat zij hadden aangevoerd om te tonen dat de profetische perioden in 1843 eindigden, bewees dat zij in 1844 zouden eindigen.” Early Writings, 237.

Toen de hand van de Heer „van de afbeeldingen werd weggenomen en de vergissing werd uitgelegd”, erkenden zij vervolgens „dat hetzelfde bewijs dat zij hadden aangevoerd om aan te tonen dat de profetische perioden in 1843 eindigden, bewees dat zij in 1844 zouden eindigen.” De profetische perioden waarvan aanvankelijk werd gedacht dat zij in 1843 zouden eindigen, zijn weergegeven op de kaart van 1843, de kaart die door ieder van de driehonderd Milleritische predikers werd gebruikt. De profetische perioden die op die kaart zijn weergegeven en die in 1843 eindigden, waren de tweeduizend driehonderd jaar van Daniël hoofdstuk acht, vers veertien, de tweeduizend vijfhonderd twintig jaar van Leviticus zesentwintig en de dertienhonderd vijfendertig jaar van Daniël twaalf. Na de eerste teleurstelling nam de Heer zijn hand weg van de vergissing, en toen erkenden de Millerieten dat hetzelfde bewijs dat het einde van de profetische perioden in 1843 had aangeduid, in werkelijkheid bewees dat die perioden in 1844 eindigden.

De kaart van 1850 werd in 1850 vervaardigd en werd in januari 1851 te koop aangeboden. Ellen White legde vast dat ook deze kaart een vervulling van Habakuk was, zoals zij eveneens had opgetekend met betrekking tot de kaart van 1843. Die kaart stelde bovendien de langste profetische periode voor als de „zeven tijden” van Leviticus zesentwintig.

„Ik zag dat God betrokken was bij de uitgave van de kaart door broeder Nichols. Ik zag dat er in de Bijbel een profetie is aangaande deze kaart, en als deze kaart bestemd is voor Gods volk, als zij voor de een voldoende is, dan is zij het ook voor de ander; en als iemand behoefte had aan een nieuwe kaart, geschilderd op grotere schaal, dan hebben allen die evenzeer nodig.” Manuscript Releases, deel 13, 359.

Te beweren dat Zuster White's verwijzing naar het feit dat de Millerieten „verkondigden dat de langste en laatste profetische periode die in de Bijbel onder de aandacht wordt gebracht, op het punt stond te verstrijken,” juist is, is terecht, want zij deden dat inderdaad. Te beweren dat de „langste” „profetische periode” de tweeduizend driehonderd jaren zijn, keert Zuster White's getuigenis tegen zichzelf, en tegen het historische verslag. Die fabel te geloven, is een leugen te geloven, en in de laatste dagen doen zij die ervoor kiezen een leugen te geloven, dit omdat zij de waarheid niet liefhebben.

Jezus entte Zichzelf niet op wonderbaarlijke wijze met een soort goddelijke verdoving om het lijden van het kruis te kunnen doorstaan. Jezus leed met een goddelijk lijden, verre boven wat enig schepsel van Hem zou kunnen verdragen. Toch werd de mensheid naar Zijn beeld geschapen, en de Geest der profetie maakt duidelijk dat de mensheid moet overwinnen zoals Hij overwon. Wat Christus in staat stelde het lijden van het kruis te doorstaan, was een eigenschap die Hij bezat en die ook de mens bezit.

Zienden op Jezus, de Leidsman en Voleinder van ons geloof; die, om de vreugde die vóór Hem lag, het kruis heeft verdragen, de schande verachtende, en is gezeten aan de rechterhand van de troon van God. Hebreëen 12:1.

Jezus verdroeg het lijden van het kruis, omdat Hij een doel had dat vóór Hem lag; en wij zijn naar Zijn beeld geschapen en zijn als zodanig wezens die door doelen worden gemotiveerd. Dat maakt deel uit van ons ontwerp. Indien wij ertoe zijn gebracht te geloven dat het onbelangrijk is de grondslagen van het adventisme te begrijpen, zullen wij geen motivatie hebben om juist dát te doen. De enige goddelijke motivatie die door de Heilige Geest kan worden opgewekt om die Laodicese toestand te overwinnen, is liefde tot de waarheid. De liefde tot de waarheid zal worden beproefd door de beschikbaarheid van gemakkelijke gebruiken en overleveringen die erop gericht zijn onze jeukende oren te strelen. Indien wij in ons Laodicese comfort geen verlangen hebben om de waarheid zelf te verstaan, zullen wij verloren gaan. Daar staat het adventisme heden ten dage.

Daniël is een voorbeeld van Gods volk in de laatste dagen, dat erdoor middel van het profetische woord naar streeft de verhouding te begrijpen tussen de gevangenschap van zeventig jaar en de profetie van tweeduizend driehonderd jaar. De profetie van tweeduizend driehonderd jaar aan te wijzen als de langste en laatste profetische periode, betekent de fundamentele waarheden van het adventisme te verwerpen en tegelijkertijd het gezag van de Geest der Profetie te verwerpen. Te beweren dat, toen de Millerieten de langste en laatste profetische periode voorstelden, dit de tweeduizend driehonderd jaar was, betekent het historische verslag te verwerpen.

„Wij hebben niets te vrezen voor de toekomst, tenzij wij vergeten de weg waarop de Heer ons heeft geleid, en Zijn onderwijzing in onze vroegere geschiedenis.” Life Sketches, 196.

Gabriël kwam om Daniël inzicht te geven in zowel het gezicht van de „mareh” als dat van de „chazon”, en hij droeg Daniël op de twee gezichten in gedachten van elkaar te onderscheiden, hoewel zij klaarblijkelijk een profetische samenhang hadden. Het gezicht omvatte de koninkrijken van de bijbelse profetie in hoofdstukken zeven en acht, die een herhaling en uitbreiding waren van diezelfde koninkrijken in hoofdstuk twee. De informatie omvatte de hemelse dialoog die het ene

gezicht voorstelde als de vertreding van Gods heiligdom en volk, en het andere gezicht als het werk van het herstel van het volk en het heiligdom.

Toen Gabriël de uitleg gaf, die uiteindelijk het hart werd van de boodschap die door de Millerieten werd verkondigd, bestond er een verband tussen de twee visioenen, dat dient te worden opgemerkt door hen die het bevel vervullen om in hun denken een scheiding aan te brengen in de uitleg. Een van de onderscheidingen wordt weergegeven door de twee woorden die beide met „bepaald” worden vertaald.

Zeventig weken zijn bepaald over uw volk en over uw heilige stad, om de overtreding te voleinden, om aan de zonden een einde te maken, om de ongerechtigheid te verzoenen, om eeuwige gerechtigheid aan te brengen, om gezicht en profetie te verzegelen, en om de Allerheiligste te zalven. Weet dan en versta, dat vanaf het uitgaan van het bevel om Jeruzalem te herstellen en te herbouwen tot op Messias, de Vorst, zeven weken en tweeënzestig weken zullen zijn; plein en gracht zullen opnieuw gebouwd worden, zij het in benauwde tijden. En na de tweeënzestig weken zal de Messias uitgeroeid worden, maar niet voor Zichzelf; en het volk van de vorst die komen zal, zal de stad en het heiligdom verwoesten; en het einde ervan zal zijn met een overstroming, en tot het einde van de oorlog zijn verwoestingen vast besloten. En hij zal voor velen het verbond versterken gedurende één week; en in het midden van de week zal hij slachtoffer en graanoffer doen ophouden, en over de vleugel van gruwelen zal een verwoester zijn, ja, tot de voleinding toe; en wat vast besloten is, zal uitgestort worden over de verwoeste. Daniël 9:24–27.

Zeventig weken (vierhonderd negentig jaar) zijn vastgesteld over het volk en de heilige stad. Het woord dat met „vastgesteld” is vertaald, betekent „afgesneden”, en het woord duidt een tijdsperiode of proeftijd voor de Joden en Jeruzalem aan. Het vertegenwoordigde ook de periode van opstand die de verwoesting van Jeruzalem en de gevangenschap van de zeventig jaren teweegbracht. De vierhonderd negentig jaar werden toen „vastgesteld”, beginnend bij het derde besluit. De eerste vierhonderd negentig jaren van opstand brachten Nebukadnezars drie aanvallen teweeg, de uiteindelijke verwoesting van Jeruzalem en een verstrooiing en gevangenschap van zeventig jaar van het letterlijke Israël in het letterlijke Babylon.

Het eerste besluit markeerde het einde van de gevangenschap en het begin van het werk van de herbouw van Jeruzalem. Het derde besluit markeerde het begin van de tweeduizend driehonderd jaar. De komst van de eerste engel markeerde het einde van de gevangenschap van het geestelijke Israël in het geestelijke Babylon gedurende twaalfhonderdzestig jaar, en zij markeerde het begin van een periode van zesentwintig jaar, waarin Christus de Millerieten gebruikte om uit de gevangenschap te komen en een geestelijke tempel op te richten.

Het woord dat in de verzen zesentwintig en zevenentwintig tweemaal met „bepaald” is vertaald, is „charats”, en het betekent „verwonden” en „een besluit”. Er was profetisch „besloten” dat het pausdom aan het einde van de eerste gramschap een dodelijke „wond” zou ontvangen. Het is hetzelfde woord dat Daniël gebruikt in hoofdstuk elf, vers zesendertig.

En de koning zal doen naar zijn welgevallen; en hij zal zich verheffen en zich grootmaken boven elke god, en wonderlijke dingen spreken tegen de God der goden, en voorspoedig zijn totdat de gramschap voleindigd is; want wat vastbesloten is, zal geschieden. Daniël 11:36.

In vers zesendertig is „de koning” het pausdom. Het pausdom zou voorspoedig zijn tot 1798, toen het zijn dodelijke wond ontving. Dan zou de eerste „gramschap” „volbracht” worden, want die „gramschap” was „vastgesteld” (verordend) om „te geschieden”. Aan het einde van de eerste gramschap tegen het noordelijke koninkrijk Israël, die begon in 723 v.Chr. en eindigde in 1798, ontving het pausdom een „dodelijke wond”. Het woord „vastgesteld” betekent „wond”.

En ik zag een van zijn koppen als ten dode gewond; en zijn dodelijke wond werd genezen; en de gehele wereld verwonderde zich achter het beest aan. Openbaring 13:3.

Het profetische raamwerk van de Millerieten was gebaseerd op de twee verwoestende machten van het heidendom, gevolgd door het pausdom. Zij begrepen dat deze twee machten het heiligdom en het heir zouden vertreden, zoals weergegeven in het „chazon”-visioen van Daniël hoofdstuk acht, vers dertien.

Toen hoorde ik een heilige spreken, en een andere heilige zei tot die zekere heilige die sprak: Hoe lang zal het gezicht duren aangaande het dagelijks offer en de overtreding der verwoesting, om zowel het heiligdom als de krijgsmacht prijs te geven om vertreden te worden? Daniël 8:13.

De pauselijke verwoestende macht zou het heiligdom en het heerleger twaalfhonderdzesig jaar lang vertrappen.

Maar laat het voorhof dat buiten de tempel is, buiten beschouwing en meet het niet; want het is aan de heidenen gegeven. En zij zullen de heilige stad vertreden, tweeënveertig maanden lang. En Ik zal macht geven aan Mijn twee getuigen, en zij zullen profeteren duizend tweehonderd zestig dagen, gekleed in zakken. Openbaring 11:2, 3.

Aan het einde van de eerste verontwaardiging in 1798 had de profetie bepaald het pausdom te “verwonden”. In Daniël negen wordt die bepaling weergegeven in de laatste twee verzen, en het woord dat in die verzen tweemaal als “bepaald” is vertaald, houdt verband met het “chazon”-visioen, terwijl het woord dat in vers vierentwintig als “bepaald” is vertaald, een ander Hebreeuws woord is en verband houdt met het “mareh”-visioen. Daniël, als vertegenwoordiger van Gods volk in de laatste dagen, trachtte de relatie tussen die twee visioenen te begrijpen, die Gabriël hem had gezegd in zijn denken van elkaar te scheiden.

Wij zullen dit onderwerp in het volgende artikel voortzetten.

„God geeft ons geen nieuwe boodschap. Wij moeten de boodschap verkondigen die ons in 1843 en 1844 uit de andere kerken heeft uitgeleid.” Review and Herald, 19 januari 1905.